

Csatlakozz egy izgalmas kalandhoz!
Támogasd időddel, energiáddal vagy anyagilag
önálló életem és írásaim útját – kattints ide!

TÁMOGATÓKAT KERESSEK!

Rusznák Emese vagyok.

„Négykeréken”, azaz kerekesszékekben élem a mindennapjaimat.

Író, blogger, társadalmi aktivista vagyok, a *Mesi-mesék – Avagy legkedvesebb firkáim* című könyv és hangoskönyv szerzője, az <https://www.emese-e-mesei.hu/> oldal tulajdonosa.

Állapotomból adódóan olyan, mások számára talán triviális tevékenységekhez is segítségre van szükségem, mint a felkelés, lefekvés, öltözködés, tisztálkodás, evés-ivás vagy a közlekedés.

Most azonban – életemben először – lehetőségem nyílt saját lakásba költözni.

Ezzel együtt elkezdhetem kialakítani azt az életteret és életmódot, amelyben – a lehetőségeimhez mérten – én dönthetem el, mikor és hogyan telnek a napjaim. Olyat, ahol családtagjaim és barátaim (bámulatos, de az idő előrehaladtával érthetően csökkenő) teherbírása helyett elsősorban a kocsim karfájára :) és fizetett személyi segítők idejére, erejére támaszkodhatok. Ebben szeretnék segítséget kérni.

Célom egy olyan életforma kialakítása, amelyben a mindennapi tevékenységek során a lehető legkevésbé szorulok rá a családomra, miközben továbbra is a saját igényeim szerint élhetek. Ehhez – a családi és baráti segítség mellett – elengedhetetlen a fizetett személyi segítők alkalmazása.

Ennek havi költsége nagyjából **600 000 Ft**, amelyet a független életem egyéb, előre látható és nem látható kiadásaival együtt már biztosan nem tudok egyetlen forrásból fedezni. Ezért keresek támogatókat: egyrészt a mindennapjaim biztonságos finanszírozásához, másrészt hosszú távú – reményeim szerint mások számára is hasznos – „társadalmi céljaim” megvalósításához.

Szeretnék egy **stabil, hosszú távon is működő támogatói kört** kiépíteni. Fontos számomra, hogy ebben senki ne érezze magát megterhelve. Ezért a mielőbbi csatlakozás mellett – amire természetesen továbbra is biztatlak benneteket :) – arra is kérlek titeket, gondolkodjunk együtt azon, ki lehetne az a néhány tucat ember, aki szívesen csatlakozna ehhez az „elit klubhoz”. Olyanok, akiknek egy havi, tetszőleges összegű (jellemzően 5–10 ezer forintos) támogatás nem jelent komoly terhet, viszont hosszú távon is fenntartható segítséget ad. Ugye, milyen jó kérdések? Szerintem is:)

A támogatás egyik legegyszerűbb – és remélhetőleg mindkettőnk számára örömteli – módja, ha a honlapon található információk alapján megvásárolod a könyvemet.

Bankszámlaszámom:

16200254-10132832-0000-0000

(Magnet Bank – Rusznák Emese)

Akinek kényelmetlen a hosszú számlaszám begépelése, az a másodlagos azonosítómmal, a telefonszámommal is utalhat:

+36 30 341 9706

Előre is nagyon szépen köszönöm a megosztást, a gondolkodást, a kattintást – és a „klubhoz” való esetleges csatlakozást pedig még inkább!

www.mevisz.hu

Csak meg kellett volna állnom!

www.maltai.hu

Csak meg kellett volna állnom,
s az egóm mögül kilátnom,
ha én ezt akkor megteszem, és ott vagyok a jelenben,
talán nem csak észreveszem, de tudatosul is bennem,
hogy a néni ott mellettem, szakadt kerekesszékeiben,
az utca minden szennyében, összes saját testnedvében
totál magatehetetlen.
Már hetek óta ott lehet... S, hogy alig van magánál...?
Az nem tűnik föl senkinek, merthogy mindenki odébbáll...
„Utcabútor” a lift mellett. Elmegy mellette a tömeg...
Talán, a nagy rohanásban,
rápillantanak néhányan,
páran meg is botránkoznak,
émelyegnek, undorodnak,
s távolodva így morognak:
„Fertőzést fogok itt kapni!
Hogyan lehet ezt így hagyni...?
Tegyen valamit valaki...”
Mások szintén odanéznek,
ők nem morognak. hüledeznek,
vagyis inkább meghökkennek.
Szegény néni!-mondogatják.
Ezt elképzelni sem tudták!
Ők ilyet nem engednének,
csak most épp nagyon sietnek.
Meg hát úgysem segíthetnek.
Az egészhez nem értenek.
Hogyha belenyúlának, biztosan kárt okoznának.
Így aztán mit tehetnének? Legjobb lesz, ha épp úgy, mint
én, „fénysebességgel” lelépnek...
Úgy bizony. Én is ezt tettem. Arcatlan tömeggé lettem.
Azóta rosszabbul alszom.
Folyton keresem az arcom,
de csak a néniét látom.
A néniét, akit otthagytam, egy koszos lift ajtajában,
kiszolgáltatva teljesen, a saját végtermékében,
aztán gyorsan elrohantam,
mondván, most sürgős dolgom van,
s aki tán még most is ott áll,
de már biztos, nincs magánál.
Mégis érzem, néha rám néz, s azt kérdezi: „Hová mész...?”
Hogy mit kellett volna csinálnom...?

Csak meg kellett volna állnom, és némi időt rászánnom,
hogy ezt a pár számot +36 1 338 41 86/ 1, 104 tárcsázom,
amit látok, azt elmondom,
azután pedig megvárnom,
míg a szoc’ munkás, vagy a mentős,
egy olyan hétköznapi hős,
aki az ilyesmihez ért,
megérkezik a néniért.
Ha megállok, most nyugodtan élnék, abban a tudatban,
vagy inkább illúzióban,
hogy „valaki tőlem is kapott, ki tudja, mennyi új napot”,
s az új napokkal tán esélyt,
hogy, most már észre is vegyék,
míg meg nem gyógyul, kezeljék,
aztán olyan helyre jusson, ahol
már nem „utcabútor”,
hanem fáradt, időős néni, és, ahol a joga mellett, módja is
lehetne élni...
De az illúziókban nem hittem,
meg aztán, épp rá sem értem,
ezért hát, semmit sem tettem.
Egyszerűen továbbmentem,
és nézd meg, mi lett belőlem...
Évekkel később itt ülök, és egy laptopot püfölök.
Ezt a hosszú ízét írom, és néha már alig bírom.
De muszáj lesz megcsinálnom, különben a néni látom.
Látom az arcát, a szemét,
ahogy egyenesen rám néz, és azt kérdezi: „Hová mész...?”
Ha te nem akarsz így járni,
nénik, bácsik arcát látni, akiknek nem segítettél,
mert éppen „nagyon siettél”, nos csak meg kell néha állni,
ha kell, néhány számot

+36 1 338 4186/1, +36 1 338 4186/2, 104

tárcsázni, s a kiérkezőket megvárni...,
Hogyha így teszel, biztosan nem jársz hozzám hasonlóan.
Sőt, ha ezt olykor megteszed, még az is könnyen meges-
het, hogy megmentesz néhány életet.

Rusznák Emese

www.emese-e-mesei.hu

www.emese-e-mesei.hu/egyutt-a-meseszep-valosagert/